

ROSTRE DE CRISTALL

La fragància i la remor d'una pluja que queia amb mansuetud, s'escolava per una petita escletxa del balcó, penetrant dins l'estança en la que s'anaven consumint les darreres hores d'aquell dia de tardor, diluïdes amb un cel gris que, de mica en mica, s'esmunyia entre els llençols de la nit.

El cel s'entristia de la mateixa manera que ho feia la vida, una vida passatgera que a través d'un bleix, s'anava acomiadant d'una joventut que, en el seu dia, algú creia eterna.

El seu cos era com el d'aquella rosa, una rosa marcida que ofereix els pètals als llavis que besen sense presa ni afany.

Passejava la seva figura davant d'un mirall, amb els ulls oberts i desencaixats, sotjant uns altres ulls que, clavats com agulles en mig d'un rostre de cristall, l'estaven observant a través d'aquell diminut espai difuminat pel baf, delineant en els seus llavis, una grotesca caricatura que deambulava entre solcs de pluja i fang, entortolligada de records, fusionant rostres i noms uns, passejant per la ment, altres, reposant eternament dins el mar de la seva ànima.

Cercava, sens dubte, aquell somriure que, temps enrere, algú li havia furat; suplicant una mirada per creuar-la amb la seva, buscant unes mans per xuclar-los-hi l'escalfor, desitjant rebre de retorn, tots aquells llavis farcits de petons.

Vagava per fantasmagòrics carrers dispersats en mig del no rés, tafanejant amb la mirada, cares desconegudes i cossos transparents que ampraven un desorganitzat alfabet engendrat amb paraules sense veu.

Sovint, es trobava envoltada d'autèntics lladres d'esperança, tots aquells que intentaven, endebades, robar-li els febles esqueixos del seu món i arrancar-li les darreres fulles que oxigenaven el seu cor.

L'ombra de l'oblit havia trucat a la seva porta despullant-li la memòria, obligant-la a fugir de si mateixa a un lloc del que ja no tornaria mai més, embolcallada de quimeres disseminades per llargs passadissos, custodis eterns de passos perduts i amors agredolços, ruixada d'essències de perles negres penjades d'un fil d'esperança.

Fantasmagòrics efluis, esgarrapaven els darrers degotims de mel de la seva encisadora mirada.

A poc a poc, s'havia anat forjant tot un món a la seva mida, edificant una nova llar on ofegar el seu plor i amagar els crits de dolor; empassant-se la foscor i convertint-la en llum d'una nova vida, aquella llum que havia arribat com un estel per il·luminar tot un món de desconcerts i omplir de somnis l'aire perquè els seus peus, al caminar, no es ferissin amb les pedres de l'apatia.

Despullava les parets de calendaris caducats i esborrava camins sadollats de comiats, cercant drecceres conduents a illes de pensaments ordenats.

Tossudament, intentava esbrinar que hi havia darrere de la neu dels seus cabells, dels plecs de la seva pell, de la dansa de les seves mans, d'aquells peus de passos insubmisos, d'aquell cos feixuc i encorbat, fins que, a la fi, va arribar al seu bell esguard, aquell que bressa les llàgrimes que brollen quan me'n vaig.

Dana